

SÄHKYVÄ KUNINKAALLINEN ROMANSSI
VALINTA-SARJAN HENGESSÄ

Petetty

KIERA CASS

WSOY

KIERA CASS

PETETTY

SUOMENTANUT
LAURA HAAVISTO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

The Betrayed

Copyright © 2021 by Kiera Cass

All rights reserved.

No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. First published by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48692-4

Painettu EU:ssa

*Taralle, joka on kuunnellut nuortentarinoitani
omasta nuoruudestamme asti. Oma Päivänsäteeni,
kaikki sisäpiirin vitsit eivät mahdu tähän,
joten kirjoita alle oma suosikkisi:*

Hah hah! Ei jestas, todellakin!

COROAN HISTORIAN AIKAKIRJOJEN OSASTA 1

*Coroan kansalaiset, varjelkaa lakia,
sillä jos rikomme yhtä, rikomme kaikkia.*

1

VAUNUT JATKOIVAT KULKUAAN, ja minä katsoin olkani yli ulos pienestä takaikkunasta kuin joku olisi saattanut lähteä seuraamaan minua. Muistutin itseäni, että pelkkä ajatuskin oli älytön: eihän Coroassa ollut ketään, joka olisi voinut tulla perääni. Ei enää.

Silas – aviomieheni – oli kuollut, samoin vanhempani. Minulla oli yhä muutama ystävä hovissa, mutta he olivat lojaaleja kuningas Jamesonille, etenkin sen jälkeen kun minä jätin hänet samana iltana, jona hän aikoi kosia minua. Mitä Jamesoniin itseensä tulee... hän ainakin vaikutti antaneen anteeksi, että olin karannut rahvaan kanssa – ja vieläpä ulkomaalaisen rahvaan kanssa. Sitä paitsi Delia Grace oli ottanut paikkani kuninkaan rinnalla, enkä minä halunnut sitä takaisin.

Muita ei ollut. Ainoat joista heidän lisäksi välitin, olivat kanssani näissä vaunuissa. Siitä huolimatta katsoin.

”Olen suurimman osan aikuisikäni tehnyt ihan samaa”, Silasin äiti lady Eastoffe tokaisi ja laski kätensä syliini. Silasin sisar Scarlet nukkui vastapäisellä penkillä. Vaikka hän oli unessa, jokin hänen olemuksessaan antoi ymmärtää, että hän

oli valmis heräämään sekunnin murto-osassa. Hän oli ollut sellainen hyökkäyksestä lähtien.

Ärsyttävä Etan ratsasti ryhdikkäänä sivuikkunan toisella puolella ja piti vahtia. Hän katseli ympärilleen ohuena levittäytyvän sumun keskellä, ja pään kallistelusta päättelin, että hän seurasi tarkkaavaisesti kuuluiko jostakin merkkejä mahdollisesta vaarasta.

”Toivottavasti tämän matkan jälkeen me kaikki voimme lakata katselemasta olkamme yli”, minä sanoin.

Lady Eastoffe – ei, nythän hän oli anoppini, Whitley – nyökkäsi ja katseli vakavana Scarletia. ”Toivottavasti sitten kun olemme päässeet perille Northcottien luo keksimme keinon nousta kuningas Quintenia vastaan. Sen jälkeen asiat ratkeavat... tavalla tai toisella.”

Nielaisin ja mietin noiden sanojen lopullisuutta. Jonain päivänä poistuisimme kuningas Quintenin palatsista voittajina tai sitten emme poistuisi sieltä lainkaan.

Katselin Whitleyä ja mietin yhä miten käsittämätöntä oli, että hän oli vapaaehtoisesti astunut avioliittoon, joka sitoi hänet niin läheisesti noin häijyn kuninkaan lähipiiriin. Mutta toisaalta olinhan itsekin tietämättäni tehnyt saman.

Eastoffet olivat Jedreck Suuren jälkeläisiä, ja hän puolestaan oli ensimmäinen Isolten pitkäaikaisen kuningassuvun hallitsijoista. Isolten nykyinen hallitsija, kuningas Quinten, polveutui Jedreckin ensimmäisestä *pojasta*, mutta ei ensimmäisestä *lapsesta*. Eastoffet olivat Jedreckin kolmannen pojan jälkeläisiä. Vain aina niin ihana Etan – Northcottin sukua – saattoi ylpeillä sukujuurilla, jotka ulottuivat Jedreckin esikoiseen, perimysjärjestyksessä sivuutettuun tyttäreeseen.

Kaikesta tästä huolimatta Quinten näki Eastoffet ja Northcottit uhkana omalle kuningashuoneelleen, joka oli

pikavauhtia tulossa päätökseensä, ellei hänen poikansa tervehtyisi pian.

En ymmärtänyt sitä.

En ymmärtänyt, miksi Quinten vaikutti haluavan karkottaa – ei, vaan *murhata* – kaikki kuninkaalliseen sukulinjaan kuuluvat miehet. Prinssi Hadrian ei varsinaisesti ollut sieluista salskein, ja kun kuningas Quinten itse kuolisi, kuten käy kaikille kuolevaisille, *jonkun* pitäisi nousta hallitsijaksi. Minusta siinä ei ollut mitään järkeä, että hän surmasi kaikki, joilla oli laillinen oikeus valtaistuimeen.

Silas mukaan lukien.

Joten tässä me nyt olimme, vakaana aikeenamme varmistaa, että läheisemme eivät olleet kuolleet turhaan, vaikka tiesimme tuskaisen hyvin, miten todennäköisesti tulisimme epäonnistumaan.

”Kuka siellä?” Karjaisu kuului pyörien nitinän yli. Vaunut pysähtyivät välittömästi. Siinä samassa Scarlet oli pystyssä ja veti hameensa helmoista pienen veitsen, jollaista en edes tiennyt hänen piilottelevan.

”Sotilaita”, Etan sanoi matalalla äänellä. ”Isoltelaisia.” Sitten hän huikkasi kovemmalla äänellä: ”Hyvää iltapäivää. Olen Etan Northcott, sotilas hänen majesteettinsa...”

”Northcott? Sinäkö se olet?”

Näin miten Etanin ilme vapautui ja hän siristi silmiään. Hän oli äkkiä paljon levollisempi.

”Colvin?” hän huikkasi takaisin. Vastausta ei kuulunut, joten oletin sen myöntäväksi. ”Saatan perhettäni takaisin kotiin Coroasta. Olette varmasti jo kuulleet sedästani. Tuon hänen leskeään ja tyttäriään kotiin.”

Hetkeksi tuli hiljaista, mikä kieli siitä, että sanat olivat aiheuttaneet hämmennystä. Sitten sotilas puhui jälleen.

”Leskikö? Et kai tarkoita, että lordi Eastoffe on kuollut?”

Etanin hevonen alkoi vikuroida, mutta hän sai eläimen nopeasti hallintaansa. ”Kyllä vain. Samoin hänen poikansa. Isä pyysi minua hakemaan muun perheen takaisin turvaan.”

Seurasi epämukava hiljaisuus.

”Osanottomme perheellesi. Päästämme teidät menemään, mutta meidän on tarkastettava vaunut. Säännöt.”

”Totta kai”, Etan myönteli. ”Ymmärrän kyllä.”

Sotilas tuli lähemmäs nähdäkseen vaunujen sisälle, ja toinen kierteli ulkopuolella katsellen niiden alle. Äänestä tunnistin meitä katselevan sotilaan samaksi, jonka kanssa Etan oli puhunut. ”Lady Eastoffe”, hän sanoi ja nyökkäsi Whitleylle. ”Otan osaa suureen suruunne.”

”Kiitos osanotostanne. Ja tämän maan eteen tekemästänne työstä”, Whitley vastasi.

”Te ladyt olette onnekkaita, että vastassanne on Isolten parhaat miehet”, hän sanoi rintaansa röyhistäen. ”Tämä tie yleensä kuhisee coroalaisia. He sytyttivät yhden rajakylän tuleen juuri viikko pari sitten. Jos olisitte kohdanneet heidät, en tiedä mitä olisi tapahtunut.”

Nielaisin ja painoin pääni alas, mutta nostin sitten katseeni takaisin sotilaaseen. Siinä samassa hän tajusi yhteyden ylimääräisen Eastoffen perheen naisen ja tulosuuntamme välillä. Hän katsoi minua terävästi ja haki sitten katseellaan varmistusta Etanilta.

”Serkkuni Silasin leski”, Etan selitti.

Sotilas pyöritteli päätään. ”En voi käsittää sitä, että Silas on kuollut... tai että hän oli naimisissa”, hän lisäsi ja vilkaisi jälleen minua. Mies näytti lisäävän mielessään, ettei voinut mitenkään käsittää sitä, että Silas oli ollut naimisissa jonkun coroalaisen kanssa.

Monet eivät voineet käsittää sitä.

Hänen katseensa muuttui aavistuksen tuomitsevasta huvituneeksi. ”Ymmärrän kyllä, miksi haluat pois sieltä”, hän sanoi minulle ja kohotti leukaansa kohti takanamme kieturtelevaa tietä. ”En juurikaan seuraa Coroan tapahtumia, mutta en ole voinut välttyä kuulemasta, että kuninkaanne on tullut hulluksi.”

”Niinkö?” Etan kysyi. ”Eipä hän tosin kovin järkevä ollut alkujaankaan.”

Sotilas nauroi. ”Aivan. Mutta ilmeisesti joku tyttö torjui hänet, ja hän on siitä lähtien käyttäytynyt arvaamattomasti. Huhujen mukaan hän on tuhonnut parhaan veneensä, siinä joella kaikkien silmien edessä. Olemme myös kuulleet, että hänellä olisi joku uusi, jolle hän ei kuitenkaan ole uskollinen sanan missään merkityksessä. Kuulin, että hän oli jopa sytyttänyt tulipalon linnassaan jokunen viikko sitten.”

”Olen käynyt siellä”, Etan tokaisi. ”Tulipalo tekee paikalle vain hyvää.”

Tein kaikkeni pitääkseni kieleni kurissa. Jameson ei missään olosuhteissa haluaisi tuhota Kereskenin linnaa, joka oli corotalaisen käsityötaidon huipentuma.

Ainoa pahalta tuntuva huhu – mikäli se oli totta – oli ajatus Jamesonista viettämässä aikaa muiden tyttöjen kanssa Delia Gracen selän takana. Oli inhottavaa, jos Delia Grace ajatteli viimein saaneensa haluamansa mutta olikin täysin väärässä.

Sotilas nauroi kovaäänisesti Etanin nokkelalle heitolle, mutta vakavoitui sitten. ”Hänen arvaamattomuutensa takia on puhuttu hyökkäyksen mahdollisuudesta. Siksi meidän pitää tarkistaa kaikki vaunut, myös niiden joihin luotamme. Vaikuttaa siltä, että hullu kuningas Jameson kykenee nyt mihin tahansa.”

Tunsin punastuvani, ja se inhotti minua. Mikään tästä ei tietenkään ollut totta. Jameson ei ollut hullu eikä hän suunnitellut hyökkäystä eikä mitään muutakaan sellaista... mutta miehen epäilevä ilme kertoi, että minun oli paras pitää ajatukseni omana tietonani.

Whitley laski rauhoittavasti kätesä polvelleni ja puhui ikkunasta sotilaille. ”No, me ymmärrämme sen oikein hyvin ja kiitos vielä perusteellisuudestanne. Muistan teitä kaikkia rukouksissani, kun olemme päässeet turvallisesti kotiin.”

”Kaikki kunnossa”, toinen sotilas huusi vaunujen vastakaiselta puolelta.

”Tietenkin on”, toinen älähti. ”He ovat Eastoffeja, senkin typerys.” Hän pyöritteli päätään ja peruutti sitten vaunujen viereltä. ”Siirtäkää barrikadit”, hän huusi muille. ”Päästäkää heidät läpi. Ole varovainen, Northcott.”

Etan nyökkäsi ja piti kerrankin mölyt mahassaan.

Kun saavuimme rajalle, ikkunan takana näkyi kymmeniä miehiä. Osa tervehti ja osoitti kunnioitustaan, osa vain tuijotti. Pelkäsin, että joku heistä saattaisi yhdistää minut tyttöön, joka väitteiden mukaan oli ajanut kuninkaansa hulluuden partaalle, ja että he vaatisivat minua nousemaan vaunuista ja palaamaan hänen luokseen.

Niin ei tapahtunut.

Olin lähtenyt tälle matkalle vapaaehtoisesti. Olin suorastaan vaatinut päästä mukaan. Mutta tämä välikohtaus sai minut ymmärtämään, että en ollut ainoastaan ylittämässä valtakunnan rajaa vaan olin astumassa täysin toisenlaiseen maailmaan.

”Tästä eteenpäin matkan pitäisi taittua rauhallisesti”, Etan sanoi, kun olimme ohittaneet väkijoukon.

Scarlet laittoi hentoisissa käsissään piilottelemansa veitsen takaisin hameensa helmoihin. Pudistelín päätäni – mitä

hän oli muka aikonut sillä edes tehdä? Whitley kurottautui kietomaan käsivartensa ympärilleni. ”Yksi este ylitetty, lukemattomia jäljellä”, hän vitsaili.

Ja kaikesta huolimatta minä nauroin.

2

ETENIMME PALJON AIEMPAA nopeammin, mutta meiltä meni silti melkein koko päivä päästä Northcottien kartanolle. Tiesin, että aloimme lähestyä määränpäättämme, kun Scarlet alkoi katsella tarkkaavaisesti vaunujen ulkopuolelle ja miltei hymyili, aivan kuin ympäristö olisi tuonut mieleen onnellisia muistoja.

Ilmasto ja kasvillisuus muuttuivat hetkessä, kuin näky-mättömästä napista painaen. Ympärillä näkyi kumpuilevia peltoja ja pitkä ruoho lainehti tuulessa. Ohitimme riveittäin tuulimyllyjä, jotka hyödynsivät teiden poikki ja sisälle vau-nuihinkin puhaltavaa ehtymätöntä energianlähdettä. Siellä täällä oli erikoisia metsälaikkuja, joissa puut kasvoivat vieri vieressä kuin olisivat kerääntyneet yhteen pysyäkseen läm-piminä.

Viimein ajuri kääntyi ja johdatti vaunut korkeiden puiden reunustamaa pihatietä pitkin kartanon eteen. Auringonvalo siivilöityi oksien välistä ja sai kaiken tavallisenkin säihky-mään. Tienvieren kuluneet kivet ja talon seinä peittävä muratti kertoivat sen minkä jo tiesin: tämä oli ollut suvun asuinpaikka iät ja ajat.

Whitley oli ollut uppoutuneena ajatuksiinsa lähes koko matkan, mutta nyt hän antoi viimein hymynpilkahduksen kohota huulilleen. Kun lähestyimme taloa, hän työnsi päänsä ulos sivuikkunasta täysin ladylle sopimattomalla tavalla ja heilutti kättään aivan uudenlaisen innostuksen vallassa.

”Jovana!” hän huusi ja loikkasi alas vaunuista heti kun olimme pysähtyneet.

”Voi Whitley, olen ollut niin huolissani! Miten matka meni? Olivatko tiet huonossa kunnossa? Scarlet! Ihana nähdä sinua!” Jovana huudahti nähdessään Scarletin eikä malttanut odottaa vastauksia kysymyksiinsä.

”Meillä on odottamaton vieras”, Etan ilmoitti vanhemmilleen äänessään edelleen paheksuva sävy.

Hänet oli kuitenkin kasvatettu herrasmieheksi, joten hän ojensi kätensä auttaakseen minut vaunuista. Minut puolestani oli kasvatettu ladyksi, joten tartuin siihen.

”Lady Hollis?” lordi Northcott henkäisi yllättyneenä.

”Oi, lady Hollis! Voi sinua parkaa!” Lady Northcott ryntäsi halaamaan minua. ”Uskomatonta, että olet tullut tänne asti. Eikö sinulla ollut muuta paikkaa minne mennä?”

”Hänellä on nykyisin oma kartano”, Etan totesi. ”Ja hieno kartano onkin, olen nähnyt sen omin silmin.”

”Mutta sieltä puuttuu perhe”, lisäsin vaisusti. ”Halusin olla perheeni luona.”

”Oletpa sinä urhea”, lady Northcott sanoi ja silitti poskeani. ”Olet tietenkin aina tervetullut Pearfieldiin. Nyt sinun pitää kuitenkin levätä. Täällä olet toivottu vieras – ja turvassa.”

Etan pyöritteli silmiään ja paljasti totuuden yhdellä eleellä: me emme olleet turvassa missään.

Lordi Northcott asteli luoksemme ja tarttui Scarletia kädestä. ”Olemme valmistelleet metsänpuoleisen huoneen sinulle. Ja lady Hollis...”

”Sanokaa vain Hollis.”

Hän hymyili. ”Tietenkin. Lähetämme puhtaita lakanoita käytävän toisella puolella olevaan huoneeseen. Onpa tämä hieno yllätys.”

Etan puuskahti.

Hänen äitinsä tuuppasi häntä kyynärpäällä.

Minä annoin asian olla.

”Annetaanpa teidän sitten käydä taloksi”, lady Northcott sanoi. ”Teillä on takananne varmasti melkoinen matka.”

Meidät johdatettiin yläkertaan ja talon sellaiseen siipeen, jossa oli neljä makuuhuonetta, kaksi käytävän molemmin puolin. Whitley vietiin toiseen siipeen, todennäköisesti jotta hän saisi olla rauhassa, mutta minä ja Scarlet jäimme tänne Etanin kanssa, joka ei peiteltyt turhautumistaan. Sen lisäksi että majoittuisin hänen kattonsa alla, yöpyisin hänen naapurihuoneessaan. Hän mulkoili minua ennen kuin astui huoneeseensa ja sulki ovensa sellaisella voimalla, että se tuntui sisuksissani asti.

Minun huoneestani avautui näkymä kartanon etupihalle ja laajoille peltoaukeille, jotka toivottivat vieraat tervetulleiksi Northcottien kotiin. Näky oli kieltämättä vaikuttava. Jos en olisi tuntenut itseäni niin selvästi muunmaalaiseksi, maisema olisi voinut tuntua kotoisalta.

Kurkkasin Scarletin huoneeseen ja näin, että hänen ikkunoistaan näkyi takapihalle. Näkymässä kiinnostavinta oli pihan takalaitaa reunustava tiheä puurivistö ja siinä oleva selvä aukko, jonka läpi kulki paljon tallattu polku metsästä talon takaovelle.

Jätin huoneeni oven auki, jotta voisin kuunnella Scarletia käytävän toiselta puolelta. Hänenkin ovensa oli auki, ja kuulin kuinka hän asetteli tavaroita paikoilleen ja siirteli huonekaluja.

Scarletilla oli omanlaiset äänensä. Tunnistin hänen askeleensa ja hengityksensä ihan toisella tavalla kuin kenenkään muun. Olisin kenties osannut erottaa Delia Gracen päättäväisen kävelytyylin muiden keskeltä, mutta se ei yltänyt lähellekään sitä, miten hyvin tunsin Scarletin nyt. Kenties se johtui siitä, että olimme nukkuneet samassa sängyssä muutaman viikon, ja hän edusti minulle kotia, turvapaikkaa. Jos en olisi ollut vakuuttunut siitä, että hän tarvitsi nyt omaa tilaa, olisin pyytänyt saada majoittua samaan huoneeseen hänen kanssaan.

Lady Northcott ilmestyi ovelleni pino mekkoja sylissänsä. ”Toivottavasti en häiritse”, hän sanoi ja ojensi pukuja minulle. ”En voinut olla huomaamatta, että et tuonut mukana juurikaan vaatteita. Ajattelin, että voisimme muokata näistä sinulle sopivia. Joudumme todennäköisesti menemään jossakin vaiheessa hoviin, ja arvelin, että sinulla voisi olla mukavampi olla jos... ei sillä, että sinun vaatteissasi olisi mitään vikaan! Minä vain... voi hyvänen aika.”

Menin hänen luokseen ja laskin käden hänen olkapäälleen. ”Tämä on oikein huomaavaista. Kiitos. Olen näppärä neulan käyttäjä ja tekee hyvää saada jotakin tekemistä.”

Hän huokaisi elinikäisen surun värittämällä tavalla. ”Olemme menettäneet niin monia vuosien varrella, enkä koskaan tiedä mitä sanoa jälkeen jääneille.”

Pudistelini päätäni. ”En ole koskaan kokenut mitään tällaista... Helpottaako tämä ajan mittaan?”

Hän puristi huulensa tiukasti yhteen ja hymyili surumielisesti. ”Kunpa voisin sanoa, että helpottaa.” Hän korjasi

mekkopinoa sylissä. ”Salongissa on hyvä valo. Haluaisitko tulla kanssani sinne?”

Nyökkäsin.

”Hyvä. Haen vielä Scarletin ja Etanin mukaan. Siitä on ihan liian kauan kun viimeksi olemme olleet samassa huoneessa.”

Ärsyyntyneenä seurasin häntä käytävään.

Huoneen jännittyneestä ilmapiiristä ei voinut erehtyä. Etan liikkui levottomana, kurtisteli kulmiaan ja vilkuili vähän väliä ovelle kuin olisi odottanut sopivaa tilaisuutta paeta paikalta. Myös Scarlet odotti selvästi hetkeä, jolloin voisi poistua. Whitley keskusteli hiljaisella äänellä lordi Northcottin kanssa suunnitelmista, joita he eivät olleet vielä valmiita paljastamaan.

”Nuo kaksi ovat aina punoneet juonia”, lady Northcott sanoi huomattuaan tuijotukseni.

”Juoniako? Mistä oikein on kyse?” Katsoin vuoroin häntä ja vuoroin heitä. Hänellä oli vaikeuksia saada lankaa neulansilmään, ja oli herttaista miten hän keskittyessään työnsi kieltään hiukan ulos suustaan. ”Anna kun minä”, tarjouduin. ”Minä pujotan, kiinnitä sinä nuppineulat.”

Nostin katseeni ja näin Etanin kävelevän hänen takanaan ja mulkoilevan meitä. Käteni eivät pysyneet vakaina, kun hän katsoi minua tuolla tavalla. Hänen katseensa kääntyi oikeassa kädessäni olevaan sormukseen, jonka Whitley oli minulle antanut. Se oli kuulunut Jedreckille ja kulkenut Eastoffen suvussa sukupolvien ajan.

Etanin mielestä sormus ei kuulunut minulle, eikä kyllä minunkaan mielestäni. Mutta käytin sitä rakkaudella. Sormuksen saaminen oli pelastanut sekä Whitleyn että minun henkeni.

”Kiitos, kultaseni. No, kyse on siitä samasta mistä aina. He...”

”Äiti...” Etan katseli meitä vuoronperään epäröiden. ”Kannattaakohan sinun kertoa näitä asioita hänelle?”

Lady Northcott huokaisi. ”Kuule poikakulta, hän on nyt korviaan myöten mukana tässä. En usko, että voimme pitää häntä pimennossa.”

Etan suoristi tyytymättömänä ryhtiään ja jatkoi kiertelyään huoneessa kuin korppikotka.

”Hallitsijakautensa alusta asti Quintenissa on ollut... jotain outoa, tosin suoranaiset hyökkäykset häntä uhmaavia isoltelaisia kohtaan ovat alkaneet vasta viimeisen vuosikymmenen aikana. Hänen ei pitäisi olla kuningas, ja sukumme etsii oikeanlaista keinoa hänen syrjäyttämisekseen.”

Kurtistin kulmiani samalla kun vedin lankaa kireälle. ”Jos kuningas on todella kauhea, eikö silloin yleensä nousta kapiinaan? Eivätkö ihmiset vain raivostu ja hyökkää linnaan?”

Hän huokaisi. ”Niinhän sitä luulisi. Mutta tiedän, että corotalaisena ymmärrät, kun sanon Isolten olevan lakien valtakunta. Hänen luonteenlaatunsa perusteella on syytä uskoa, että hän on kaikkien Isoltessa tapahtuneiden kauheuksien takana, eikä hän todellakaan ole koskaan tehnyt mitään kumotakseen mielikuvan. Mutta... mitä jos olemme väärässä? Mitä jos kaiken takana onkin joku omankäden oikeutta käyttävä yksinäinen susi? Mitä jos syyllinen on Hadrian, joka ei kykene fyysisesti suojelemaan itseään ja käyttää muita vastustajiensa teilaamiseen? Mitä jos kyse onkin roistojoukosta, joka vain tekee mitä tahtoo? On lainvastaista yrittää kukistaa kuningasta ilman perusteltua syytä, mutta *perusteltu* syy tekee siitä laillista. Jos vain saisimme hänet kiinni itse teossa, saisimme tarvitsemamme todisteet.

Meillä olisi tukenamme tuhansia vuosia voimassa olleet lait ja säädökset, ja kun totuus kiirisi ympäri maata, saisimme myös koko kansan puolellemme. Muussa tapauksessa meidät nähtäisiin lainsuojattomina vallananastajina... Kaikki pyrkimyksemme torjuttaisiin saman tien.”

”Sekö on siis tässä se ongelma? Että kukaan ei ole nähnyt omin silmin, kun hän on antanut käskyjä tai heiluttanut miekkaa?” kysyin.

Etanin askeleet kuuluivat selvästi takaani, kunnes taas vaimenivat, kun hän käveli huoneen toiseen päähän. Vedin syvään henkeä ja tunsin oloni huomattavasti levollisemmaksi, kun hän ei ollut selkäni takana.

Lady Northcott nyökkäsi. ”Ja jos joku keksii keinon todistaa syyllisyyden, niin nuo kaksi. He ovat suunnitelmien laatimisessa meistä kaikkein terävimmät.”

”No, olemme sitten sentään hyvissä käsissä. Olen vain iloinen, että tällaiset asiat eivät ole minun vastuullani! Minusta ei olisi siihen.”

Hän hymyili. ”Sinusta on vaikka mihin, Hollis. Olen nähnyt, mihin kykenet. Ja vain sillä on väliä. Meidän kaikkien on edistettävä asioita omien kykyjemme mukaisesti.”

”Totta.” Katsoin huoneen poikki Etania. Silas oli ker-tonut, että Etan kykeni vaikka mihin. Tiesin hänen olevan sotilas, ja hän osasi nähtävästi pysyä rauhallisena paineenkin alla. Häneltä puuttui monia muita ihailtavia ominaisuuksia – ennen kaikkea ystävällisyyttä – mutta en voinut kieltää, etteikö hän olisi ollut nopeaälyinen. Se ei kuitenkaan saanut minua ihailemaan häntä.

Etan kulautti loput juomastaan ja laski kolpakkonsa pöydälle niin lujaa, että ääni kaikui huoneen poikki ja herätti huomioni, halusin minä suoda sitä hänelle tai en. Hän silmäili

minua tiukasti. Jokin hänen tuijotuksessaan kylmäsi selkäpiitäni. Etan Northcott teki yhdellä katseella hämmästyttävän selväksi sen, että vihasi minua – ja toivoi sydämensä pohjasta, että häipyisin.

Hän ei kuitenkaan ollut tämän perheen pää, ja vaikutti että ainakin hänen vanhempiansa mielestä olin enemmän kuin tervetullut taloon. Oli kuin lordi Northcott olisi lukenut ajatukseni ja halunnut osoittaa, miten erottamaton osa tätä kaikkea olin, sillä hän nousi ja tuli luoksemme.

”Kertoiko vaimoni sinulle ongelmasta, johon olet nyt osallinen? Ja suunnitelmista, joihin olet sidoksissa?” hän kysyi. Hänen sanansa saivat hänen poikansa jälleen kävelemään hermostuneesti edestakaisin.

Hymyilin hänelle. ”Minulla oli jo valmiiksi jonkinlainen käsitys tästä kaikesta. En kuitenkaan ymmärtänyt, miten paljon olette tehneet töitä asioiden eteen. Sillä saralla minulla taitaa olla paljon opittavaa.”

Hän istui suureen nojatuoliin minua vastapäätä samalla kun Whitley nousi ja laski kätensä sen selkänojalle. ”Nyt on oikea aika kertoa sinulle, mitä tiedämme, mitä arvelemme ja minkä parissa olemme työskennelleet.”

”Oletko varma, että se on viisasta?” Etan kuiskasi, vaikka oli ilmeistä, että kuulin hänet kyllä. Hän oli nyt kahdesti tehnyt julkisesti selväksi, että minuun ei pitäisi luottaa.

Lordi Northcott hymyili pojalleen, mutta ei paheksunut häntä eikä varsinaisesti moittinutkaan, vaan totesi vain sen mikä hänestä oli itsestäänselvää. ”Kyllä, mielestäni Hollis pitää ottaa mukaan suunnitelmiimme, niin hataria kuin ne ovatkin.”

Etanin katse kääntyi jälleen minuun ja siitä paistoi epäluulo.

A woman with long blonde hair, wearing a gold crown and a voluminous, off-the-shoulder red gown, stands against a wall of red roses. She is looking over her shoulder towards the camera.

HÄN ANTOI SYDÄMENSÄ
RAKASTETULLEEN.
NYT HÄN TAISTELEEE SAADAKSEEN
SEN TAKAISIN.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48692-4

KANNEN KUVAT © GUSTAVO MARX